

Jak se nezbláznit

Voživot, z. s., Mladá Vožice / autor: Kateřina Pokorná

Návod včera nabídl soubor Voživot Mladá Vožice v inscenaci autorky a režisérky Kateřiny Pokorné. Rozvíjí téma, které, zdá se, bude na tomto ročníku třeštské přehlídky tím nejčastějším a hlavním: totiž vztahy mezi muži a ženami, samozřejmě komplikované a dramatické, komické i smutně pravdivé. Inscenace s žánrovým upřesněním kabaret předvádí v šesti skečích typické scény o vztahovém soužití od dětství do stařeckého věku. Formálně tyto výstupy předvádějí herci souboru Voživot jako ilustrativní program pro přednášku hostující psycholožky, která radí, jak se nezbláznit z debaklových vztahů. Ke kabaretu mají nejbližší vložené songy na hudební motivy soudobých šlágrů (Život jsou jen kapky deště a další) s vlastními drsnými, ale zajímavými texty, jinak skeče spojuje postava psycholožky do volně souvisejícího děje, který rámcuje na jevišti stále přítomný soubor Voživot představující sám sebe. Songy doprovází malá živá kapela.

Textově inscenace zpřítomňuje všeobecně známé základní situace, kterými zpravidla v životě procházíme – to je základní předpoklad pro to, aby byla inscenace přístupná většinovému divákovi. Sobotní odpolední, ne příliš početné publikum, bylo sice vstřícné, ale přece jen nereagovalo tak bezprostředně a vřele, jak se dalo předpokládat. Základní problém spatřuji ve scénografickém řešení. Kabaretní produkce vyžadují co nejbližší kontakt s divákem, dějiště na vyvýšeném jevišti však bylo poměrně vzdálené od prvních řad diváků. Většina skečů se odehrávala dokonce na nejhlubším místě na jevišti, krytém zezadu paravánem a zarámovaném z jedné strany psycholožkou s mikrofonom, z druhé strany početným souborem Voživot s kapelou. Členové souboru a hudebníci jsou ovšem po celé představení upoutáni na židlích, s minimální možností akce a účasti na příbězích, mizanscéna je tedy velmi statická, téměř nehybná.

Zdá se, že se sešlo i několik drobných spíše technických příčin, které vytrvale retardovaly i vtipné a nápadité scénky. Nástup psycholožky Studené (Veronika Teplá) působil dynamicky a slibně. Když však uprostřed její přednášky Richard Šternberk (nebo jeho představitel Marian Lichtenberg, z technických důvodů?) stáhne mikrofon, na který hovořila, se slabším mluvním projevem se dynamika začala vytrácet. Nepodařilo se například zřetelně rozehrát začínající vztahovou partii mezi psycholožkou a Šternberkem, která měla být v narůstajícím kontrastu k radám psycholožky. Významnou složkou (a textově výborně připravenou) se mohly stát songy, ale z velké části nebylo zpěvu rozumět, ztrácel se patrně v reprodukční technice. Herecký projev byl poměrně ujednocený, ale zdálo se, že vázl temporytmus: žánrově se jednalo o konverzační až fraškovité výstupy, které ovšem vyžadují svižnější dialogy, bez drobných retardujících pauz, s výraznou pointou.

Autorská inscenace měla několik dobrých výchozích předpokladů pro vznik divácky úspěšného divadla, ve včerejším představení se však ne vždy je podařilo naplnit.

Za porotu Jiří Štefanides